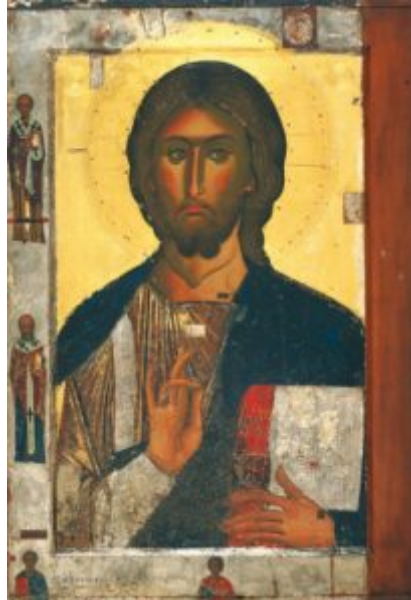
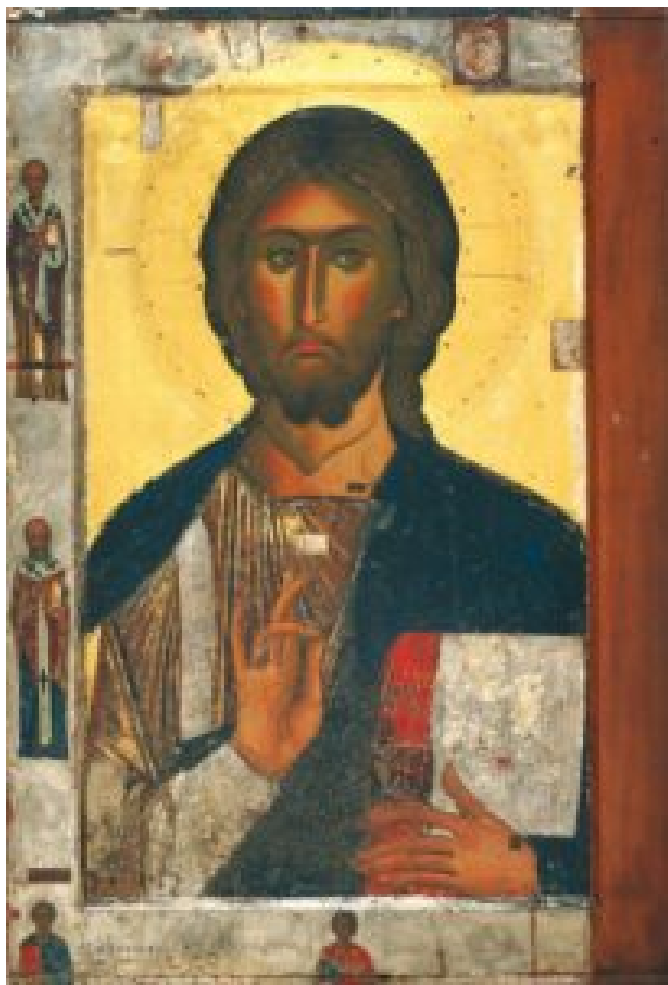

Τὸ κάθε πρόσωπο! (Ἄγαθοκλέους Ἄνδρέας Πρωτοπρεσβύτερος ἱ. Μητροπόλεως Κιτίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κοιτάζεις τὸν ἄλλο καὶ νευριάζεις, τaráσσεσαι γιὰ τὴ συμπεριφορά του. Ἄναπόφευκτα τὸν κρίνεις, τὸν κατακρίνεις, τὸν βγάζεις ἀπὸ τὴν καρδιά σου. Εἶναι πραγματικότητα ὁ ἐγωκεντρισμός του. Εἶναι κοινὴ διαπίστωση ὁ ἄσχημος ἐαυτός του, ὁ κακὸς χαρακτήρας του.

Κι όμως, πίσω από τὰ φαινόμενα μπορεί νὰ κρύβεται ἓνα πληγωμένο παιδί, ἓνας τσαλακωμένος ἔφηβος, μία ἀπουσία στοργῆς καὶ κατανόησης. Ποιὸς μπορεί νὰ δεῖ τὸ βάθος, τὰ αἷτια μίας ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς; Ποιὸ πρόσωπο μπορεί ν' ἀνοίξει τὴν ἀγκαλιὰ σὲ ὁποιοδήποτε πρόσωπο;

Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός, ὁ σοφὸς αὐτὸς Ἀγιορείτης ποὺ κοιμήθηκε πρόσφατα (9.5.2019) εἶπε κάποτε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπισήμανση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου: «Ἔχετε παρατηρήσει ποιοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀγαπητοὶ καὶ περιζήτητοι; Ὅσοι διακονοῦν, ὅσοι εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἡρεμοὶ καὶ πρόθυμοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν γνώμη τοῦ ἄλλου, τὴν ἐπιθυμία του, τὴν σκέψη, τὴν ἐνέργειά του, τὸ ἀμάρτημά του, τὸ πάθος του, τὴν εὐγένειά του, τὴν ἀγένειά του, ποὺ ἡ εὐαισθησία τους εἶναι στραμμένη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους». (ἀπὸ [www. Romfea.gr](http://www.Romfea.gr) 9.5.2019).

Ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε «περιζήτητοι ἄνθρωποι», ὅπου στὴν ἀγκαλιὰ μας θὰ χωροῦν ὅλοι καὶ κυρίως αὐτοὶ, ποὺ δὲν βρῆκαν «ἀνοικτὴ ἀγκαλιὰ» ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Βέβαια, ἡ ἀνάγκη γιὰ τέτοια «ἀνοικτὴ ἀγκαλιὰ» βρίσκεται σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἴμαστε, ὡς εἰκόνες Θεοῦ, πλασμένοι γι' αὐτὴν, νὰ δεχτοῦμε καὶ νὰ δώσουμε. Οἱ ὑπερβολές, ὁποιασδήποτε μορφῆς, σίγουρα

δημιουργοῦν προβλήματα ὡς προερχόμενες ἀπὸ τὸν πονηρό, κατὰ τοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες. Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾷ συνεχῶς καὶ ἔντονα ἀπὸ τοὺς γύρω του στοργὴ καὶ κατανόηση, θὰ βρίσκεται σὲ συνεχῆ κατάσταση παραπόνου, ἀνικανοποιήτου καὶ μιζέριας. Ὅπως καὶ αὐτὸς ποὺ ἀπορρίπτει μὲ σκληρότητα τὴ στοργὴ καὶ τὴν κατανόηση τῶν ἄλλων, θὰ βιώνει τὴν ἀπομόνωση, τὴν αὐτάρκεια, τὴν ἔπαρση.

Κοντὰ σὲ «περιζήτητους ἀνθρώπους», μπορεῖς νὰ ὑπάρχεις, νὰ ζεῖς καὶ νὰ πορεύεσαι, αἰσθανόμενος τὴν ἀόρατη ἀγάπη τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, ποὺ καλύπτει «πλῆθος ἁμαρτιῶν», ἀναπηρίες καὶ ἐλλείψεις τοῦ κάθε προσώπου, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ στείλει στὴν πορεία τῆς ζωῆς σου καὶ νὰ αἰσθανθεῖς τὴ χαρὰ τῆς «ἀνοικτῆς ἀγκαλιάς», τῆς εὐρύτητας τοῦ προσώπου.

Ἀναζητοῦμε, ἐνδεχομένως, τὴν ἀγιότητα μόνο σὲ μεγάλες πνευματικὲς ἀσκήσεις, σὲ μακρὲς προσευχὲς καὶ αὐστηρὲς νηστεῖες ἢ σὲ χώρους δύσβατους, «ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ τὰς ὄπαῖς τῆς γῆς» (Ἐβρ.11,38), ξεχνώντας πόσο κοντὰ μας εἶναι.

Στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε «παράξενου καὶ δύστροπου καὶ ἄσχημου χαρακτήρα», κι ὄχι στοῦ συγκαταβατικοῦ, τοῦ ἐξυπηρετικοῦ καὶ μὲ καλὸ χαρακτήρα συνανθρώπου μας, βρίσκουμε τὴ δυνατότητα νὰ ὑπερβοῦμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ τὸν θεραπεύσουμε ἀπὸ τὰ κρυμμένα ἐξογκώματα, νὰ ὠριμάσουμε πνευματικὰ καὶ νὰ ἔχουμε τὴν ἀνεπαίσθητη ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά μας, δηλαδή τὴν πραγματικότητα τῆς ταπεινῆς ἀγιότητας.

Πηγή: agiazoni.gr